

ѣдеме хлѣбъ. Слѣдъ почивката ний извадохме си отъ торбитѣ хлѣба, когото носяхме съ себе си, купихме си малко сирене отъ 10 гроша оката, та сѣднахме, ѣдохме и пихме по едно вино двамата, което се даваше 5 гроша оката, а на трапезата ни огпрѣдѣ бѣше останало единъ два залъга хлѣбъ, когото грабна една жена 50—55 годишна селянка прѣдъ очитѣ ни и го изѣде, безъ да ѣ кажежъ нѣщо и само се споглѣдахме двамата. Като изѣде ти хлѣба, зе да плаче и да ни казва: «Синко, синко, тѣй ли бѣхме научени да сѣдимъ гладни, жедни, голи и боси, распръснати и покрусени, всичко ни бѣше далъ Господъ доволно; но сега, сега както на глѣдате на кой халъ сме, да ми простите, гдѣто ви зехъ кѣшел; защото става три дни съмъ гладна и ми причерни на очитѣ отъ гладъ, та го грабнахъ.» Ний я послушахме и нищо не ѣ казахме, защото нѣмаше какво да ѣ кажимъ, като бѣше наистина гладна, а пакъ не сме въ сила съ нѣщо да ѣ помогнемъ, тѣй като една край бѣше и у насъ; само ѣ рѣкохме за утѣшение: «нищо бабо, нищо, на хлѣбъ срама нѣма.» Туй ми направи твърдѣ голѣмо впечатление, гдѣто и до гробъ сега негога го забрави, щото наоколо ханчетата бѣхж пълни съ бѣжанци, които зехж нѣкой съвсѣмъ гладни да ги пращатъ и да просятъ отъ ижтиницитѣ. Слѣдъ туй станахме и се опжтихме къмъ Габрово, още неизминали моста на рѣката отъ Цареви Ливади, отвѣдната страна видѣхме купъ гробове, и сега единъ изново да се копай, гдѣто чухме, че ги заравяли и закопавали безъ да се опѣвали отъ попъ. Иванчо кавваше, сега е военно врѣме, тѣй отиватъ работатѣ, щото никой никого не види, а пакъ насъ горкитѣ на Балкана кога убиятъ и заравятъ, гдѣ ще ни намѣрятъ все попъ да ни упѣватъ? Виждахъ, че нѣма управия въ таквось врѣме и си примѣлчахъ. Изминахме единъ два върха отъ ижтя си, нѣщо часъ и половина, постжихме въ една друга стрѣмнина, видѣхме колиби направени съ буюкове клонье и шума и подъ тѣхъ бѣжанци съ женитѣ и дѣцата си, а пакъ отстерни на полянкитѣ помежду дървесата да си сушатъ зеленъ неузрѣлъ още хубаво мисиръ на зърна; за да